

ראובן מירון: אין אריות באפריקה

הדרך היתה ארוכה, אבל ידענו שמעבר לאחד הרכסים צריך להיות לה סוף. הצרה היתה שלא יכולת לדעת מעבר לאיזה רכס תתחבר דרך-העפר-והטרשים לכביש הראשי. ידענו רק שהכביש הראשי עובר במישור, הרחק מעבר לרכסים, וידענו עוד שעלינו להמשיך ולעלות מערבה, בדרך היחידה שחצתה את הצוקים. "כביש חברון", אמר קולמן.

המעלה היה תלול ואנו דחפנו את המכונית בריצה. הנגבי ישב בפנים, ליד ההגה. דבר שהפריע מאד בזמן הדחיפה היו האבנים הקטנות והחדות שניתזו עלינו מן הדרך והצמיגים וענן-האבק שעטף אותנו וממנו גשמנו מלוא הריאות. הנגבי ניסה להישאר בתחומי המסלול הצר שעמד לרשותו בדרך שהתפתלה בצלעו של צוק כהה וקשה. "כביש חברון", חזר קולמן ואמר.

לא ידעתי מה טעם לחזור על כך. כולנו ידענו שזהו כביש חברון וכולנו רצינו להגיע אליו. אולי התכוון קולמן לקרוא לו שיבוא. השמש היתה חזקה מאד וקפחה על ראשינו החשופים בדממה, חרישית וללא רחמים. קשה לדעת מה התרחש אז בראשינו. אני חשבתי, למשל, שאילו היתה לנו מפה היו פני הדברים אחרים. קולמן סיפר לי לאחר שהכל עבר שהוא חשב רק על דבר אחד: מים. אבל איזה ערך היה אז למחשבות? העובדות היו שלא היתה בידינו מפה ולא היו לנו מים. עשינו דרכנו בקושי ובעקשנות לארכו של ואדי שאפילו את שמו לא ידענו. רק זאת ידענו שהרחקנו כמאה קילומטר דרומית-מזרחית לירושלים ושמיכל-הדלק של המכונית מכיל—כשהוא מלא—ארבעים-וחמישה ליטר בגזין. בצאתנו היה המיכל מלא. קולמן דאג לכך. עכשיו נחה החוגה על שלושה-רבעים. אם כך, חשבתי, נוכל להמשיך עוד כמאתיים. לא היה לי כל מושג מתי ייגמרו הרכסים ותגיע הרמה המישורית, שם תתחבר הדרך לכביש חברון. מאחרי כל רכס שעברנו חיפה לנו רכס נוסף. בסך-הכל, היה בזה משהו יפה ואכזרי. אבל אני לא בטוח שכולם הרגישו כמוני.

המעלה לא היה ארוך אבל הרגשנו היטב במידת תלילותו. המכונית התגברה לבסוף ודהרה לפסגה. שם עצר הנגבי וחיפה לנו. מלמטה שמענו את טירטור המנוע. המכונית הצהובה היתה יפה בעמדה שם על קו-הרקיע.

התישבנו בפנים. קולמן ישב לצדו של הנגבי ואילו ראלף בוגארט, שדיבר אמריקאית והבין מעט עברית, ואני, מאחור.

נסענו לאט, לא יותר מעשרים-וחמישה עד שלושים קמ"ש. הנגבי נזהר מאד מן המהמורות וקפלי-הקרקע. בין האבנים הגדולות שהיו פזורות על-פני הדרך יכול היה לתמרן בלי חשש.

"נו", אמר קולמן והפנה מחצית גופו לאחור, "מה נשמע?" הוא היה בריא מאד, שערו השחור רטוב מזיעה. עיניו חייכו. הוא נהנה מכל הענין ולא ניסה להסתיר זאת. "Shit", אמר ראלף בוגארט בנגינה מתמשכת ומחה אגל-זיעה ממצחו. "לא נתקלת בדברים כאלה בניו-יורק, אה?" צחק קולמן. "What do you know about", אמר ראלף בוגארט וצחק, "New-York".

הנגפי התרכזו בנהיגה בדרך-כלל אבל כאן הסב ראשו לאחור וחייך. הוא חיבב את ראלף, אותו הכיר ערב לפני צאתנו בבאר קטן ואפלולי במזרח ירושלים. "אתה תביט על הדרך", אמר קולמן, "אנחנו כבר נדאג לעדכן אותך אחרי שנצא". הנגפי רטן משהו ופתח את הראדיו.

"אולי יש איזה שיר יווני בשבילך", צחק ושוב הסב ראשו לאחור. ראלף בוגארט חייך. בבאר האפלולי והנידח בו התוודעו ערב קודם-לכן היה תקליט יווני אחד שחרק שוב ושוב על גרמופון זקן. לבאר קראו "Key Bar" והמוזג הערבי שעבד שם ניצב דומם מאחרי דלפק גבוה והיה מביט בהם משועמם. מדי-פעם היה חושף חיוך בראותו איך האמריקאי נאבק בגרעיני-האבטיח שהוגשו עם המשקאות. כשהיתה המחט מגיעה סוף-סוף לסוף התקליט היה המוזג מחזיר אותה לתחילתו, וחוזר חלילה. עד ארבע לפנות-בוקר שר זמר יווני אלמוני משהו שדמה לשירי-אהבה אבודים בבאר אפלולי וריק בירושלים.

הנגפי ובוגארט שתו ארבע או חמש כוסות ויסקי כל אחד, הנגפי, לפחות, לא זכר בדיוק. אחר-כך, וזה היה בין שלש לארבע לפנות-בוקר, הנגפי, לפחות, לא זכר בדיוק, התווכחו מי ישלם את החשבון. הנגפי טען שהוא המארח, לפחות מבחינה גיאוגרפית.

"זה או.קיי.", אמר, "כשאני אבוא לניו-יורק תזמין אתה אותי". הוא תחב שטר-כסף לידו המושטת של המוזג.

"Fuck you", התנדנד ראלף בוגארט מצד אל צד וניסה לתלוש את השטר מתוך ידו של המוזג, ולתחוב לו במקומו שטר אחר, ירקרק ומוארך. "You two decide", הפליט המוזג הערבי בחיוך ובמבטא כבד והלך אל הגרמופון, להחזיר את המחט הנאנקת לתחילתו של התקליט היווני. "קח את שלי", צעק אחריו הנגבי, "האמריקאי הזה שיכור לגמרי. הוא לא יודע מה הוא מדבר".

"מסטול", אמר המוזג הערבי, ואפילו הנגבי מסכים כיום שהכוונה היתה גם אליו. אי-ככה התגלגלו שניהם החוצה. גיידת-משטרה כחולה, שהתקדמה ברחוב אל-זהרה מערבה לכיוון רחוב צלאח אל-דין, פילחה אותם באור-פנסים בהיר וקר. "Pigs", התנדנד ראלף בוגארט מרגל אל רגל. "מה זה?" שאל הנגבי.

אך לראלף בוגארט לא היה, כנראה, כוח להסביר. עובדה שהנגפי שאל אחר-כך את קולמן באופן פרטי לפירוש המלה וקולמן שאל אותו.

קודם פרידה, בפתח מלוגו של ראלף, אמר הנגבי: "או.קיי. נצטלצל בבוקר. נצטלצל, זאת אומרת שאני אתן לך צילצול. טלפון, כן. יש איזה טיול. כדאי לך לבוא. עם חברים. כן, עם חברים".

ואז הם לחצו ידיים והתוודעו זה אל זה.

"הנגבי", אמר הנגבי ונשען על גדר-אבנים.

"בוגארט", אמר ראלף בוגארט וחבק בידו הפנויה עמוד-חשמל. "Ralph Bogart

"from New-York City wishes you Good Night

באותו רגע עלה השחר על הרי-ירושלים.

עכשיו היה הראדיו פתוח, אבל השיר שבקע ממנו לא היה יווני. הנגבי נהג בזהירות, מנצל קטעים נקיים מאבנים ומגביר מעט את מהירות הנסיעה.

לא ידענו אם אנחנו קרובים או רחוקים. היינו כנראה בנקודה כלשהי באמצע, ללא כיוון, ללא קנה-מידה, ללא נקודה שאליה אפשר להתיחס. "Right in the middle of nowhere", כמו שאמר האמריקאי. ידענו רק שאי-אפשר לחזור. המורדות בהם גלשנו היו תלולים מדי ובמכונית כשלנו אי-אפשר היה לטפס בהם.

עכשיו עלתה הדרך, צמודה עקשנית לצלעו של הר, ופתאום לא ראינו עוד את הוואדי. "אנחנו על הסוס", אמר הנגבי, "אני כבר רואה מישור". "איפה?" שאל קולמן.

"מאחרי הרכס הבא", אמר הנגבי, "הנה הוא. מישור ישר וירוק עם נחל קטן וצלול שעובר בדיוק באמצע".

כבר לא היה כוח לצחוק. הדרך הוסיפה להעפיל במעלה ההר והסתתרה מדי-פעם בעיקולים, מאחרי הצוקים. לא יכולת לראותה אלא כשנמצאת עליה ממש. קולמן, שישב מלפנים, היה מותח צווארו קדימה ומנסה להבחין במוקדם ככל האפשר לאן היא פונה. הנגבי, שלא היה גבה-קומה, לא ראה דבר מלבד חרטום צהוב ושמיים כחולים.

"יש דרך?" היה שואל ולוחץ על דוושת-הדלק בלי לחכות לתשובה.

"יש דרך!" היה קולמן שואג, "קח קצת שמאלה וסע לשלום!"

ברגעים האלה, שהיו ארוכים מאד, פרצנו כולנו בצחוק.

"למי שמביט בנו מרחוק", אמרתי, "זה נראה כאילו אנחנו נוסעים לשמיים".

הוואדי נעלם, אבל מה שהופיע במקומו היה קניון של ממש, עמוק ומדופן סלעים חצובים ומלוטשים להפליא. הדרך גלשה אליו ונשפכה לתוכו כדבר מובן מאליו. הנגבי נסע בהילוך נמוך, דבר שהגביר את רעש המנוע, אבל עדיין יכולנו לשמוע את קול האבנים הקטנות שניתזו מן הצמיגים על דפנות הרכב. "עצור!" צעק קולמן לפתע.

"למה?" שאל הנגבי ובלם. המכונית הוסיפה להידרדר עוד מרחק-מה ונעצרה במורד. הנגבי כיפה את המנוע.

"What's the matter?" שאל ראלף בוגארט.

"נשר", קרא קולמן, "אני רואה נשר".

"What?" שאל ראלף.

"נשר", אמרתי, "an eagle".

ירדנו. הנגפי הניח אבן גדולה לפני אחד הגלגלים האחוריים.

"שם!" הצביע קולמן.

הנשר ניצב על ראש אחד הצוקים בשולי הקניון. פסל מוצק וזקוף. לא נע. ראשו

היה צהבהב וקירח. נוצותיו לבנות, שזורות שחור בכנפיים. אינני חושב שהביט בנו

בכלל וודאי שאינני יודע על מה חשב באותו רגע.

"איזה יופי", אמר הנגפי בלחש, "מלך-המדבר".

הצוק עליו ניצב הנשר היה מוקף מישטח ירקרק, עליו צמחו פרחים צהובים, זעירים

מאד. סוף-סוף רואים את האביב, חשבתי. מעבר לסלעים ובהמשך הקניון, דרומה

ומערבה, היתה האדמה צבועה ירוק-בהיר, חיוור. אולי ירד גשם בתחילת השבוע,

חשבתי, ואולי אנו קרובים למקום-ישוב.

הדרך חצתה את הקניון, טיפסה במעלה הצוקים בצדו האחר ונבלעה בשטח הירוק

שנחתם על-ידי רכס-גבעות צהבהב.

"אני צמא", אמר הנגפי.

"קח סופריה", אמרתי. היו לי ארבע סופריות-מנתה בכיס ונתתי לו אחת מהן.

הושטתי אחת גם לקולמן ואחת לבוגארט. את האחרונה השארתי לעצמי, ורק אז

ידעתי כמה טובה יכולה להיות סופריה במדבר, בעיקר כאשר אין משהו אחר מלבדה.

במכונית פשט ראלף בוגארט את חולצתו, וכולנו הרגשנו בלהטה של שמש-הצהריים.

השעה היתה שתיים ועשר דקות, ופירושו שנותרו לנו פחות משלש שעות עד לשקיעה.

המכונית טיפסה על האבן שהניח הנגפי לפני אחד הגלגלים ונחתה ברעש ובחריקה

על הדרך. אני חושב שבאותו רגע הסב הנשר ראשו לעברנו, אבל הנגפי ירד

במהירות לעבר הקניון ושוב לא ראינו אותו.

מה שקרה לאחר-מכן היה פשוט וברור מאד, אבל מה שאני זוכר הוא שקולמן קרא

בקול "חמור!" חלקיק-שניה לאחר-מכן נתקע חרטום המכונית בגוש קשה של

חלוקי-נחל והמנוע כבה. בבת-אחת נשפכנו קדימה. ראלף בוגארט נעצר בגבו של

קולמן ואילו אני הבנתי כעבור זמן שמצחי נתקע בערפו של הנגפי.

פרצנו החוצה.

המכונית היתה תקועה בקרקע כמו מטוס שהתרסק ורק זנבו מונף באוויר. צבעה

הצהוב הבהיק בשמש והיה יפה. גחונה נח על קצה המדרגה שחצבו המים בשולי

הוואדי. היתה זו מדרגה גבוהה וחדה ואיש לא טרח למלא בעפר את החלל שנוצר

עקב כך. מי בכלל עבר שם ומתי.

"Shit!", סינן ראלף בוגארט, ולאיש מאתנו לא היתה מלה טובה יותר באותו רגע.

"תיכנס פנימה ותנסה להתניע", אמר קולמן.

הנגפי ניסה, ללא הצלחה.

"היא מוצפת", אמרתי.
הנגבי יצא.
"ננסה להרים אותה", אמר.
"היי הופ!" קרא קולמן וכולנו הרמנו כאחד.
"היי הופ!" ענה הד עמום מתוך הקניון.
"צריך לפנות את האבנים שלפני הגלגלים", אמר הנגבי.
סילקנו את האבנים שלפני הגלגלים עד שנוצר שביל קצר וחלק.
"היי הופ!" קרא קולמן וההד אחריו.
הרמנו. המכונית החלה להתקדם עד שהתאזנה וגלגליה האחוריים נחו שוב על הקרקע.
הנגבי נכנס, התישב וניסה להתניע. המנוע פעל לרגע אך לא התמיד.
"היא עדיין מוצפת", אמר קולמן.
"תפתח את המכסה", אמרתי.
הנגבי משך בידית-הסגר. קולמן פתח את מכסה המנוע. הצטופפנו לידו. גל חום
פרץ החוצה. הרדיאטור ההביל.
"היא רותחת", אמר הנגבי.
"Japanese?", שאל ראלף בוגארט.
"Yes", אמר קולמן, "מה זה משנה?"
"Japanese are good", אמר בוגארט בקול רגוע, "She won't let us down".
הוא דיבר לאט ובבטחון, בדיוק באותה נימה בה סיפר קודם על חוויות שהיו לו
עם מספר נשים בווייטנאם. הוא בילה שם שנתיים.
"על מה אתם מדברים?" שאל הנגבי.
"על המכונית", אמר קולמן.
"כך חשבתי", אמר הנגבי.
ראלף בוגארט השתרע ארצה על גחוונו ותחב ראשו מתחת למנוע.
"Shit", אמר, "There's a leak in the radiator".
הוא שירבב ראשו החוצה, קם וניער ברישול את בגדיו.
"You have some chewing-gum?", שאל.
"יש למישהו מסטיק?" תירגם קולמן.
אבל איש מאתנו לא היה לו מסטיק או כל דבר אחר שיוכל לסתום את הסדק שנוצר
ברדיאטור. הבטנו בשלולית שנקוותה מתחת למנוע ושתקנו.
"יופיי", אמר הנגבי, "אני הולך ליער ללקט פטריות".
צחקנו. היתה רוח טובה.
אחר-כך פתח הנגבי את הראדיו ושמענו כמה שירים, עד שקולמן טען שחבל על
המצבר. הנגבי סגר והיה ויכוח קצר על הנושא, כלומר, באיזו מידה זה באמת יכול
להשפיע על חיי המצבר. ראלף בוגארט טען שגם אם זה מקצר את חייו כדאי
להקשיב לשירים.
"זה מה שהציל אותנו בג'ונגלים של וייטנאם", אמר. "להיות תקוע בלילה בתוך

בצה בלב ג'ונגל לח ומסריח עשרת אלפים מיל מהבית ולשמוע פתאום את סן-פראנציסקו-ביי-בלוז, oh boy, זה צובט את הלב, אבל זה נותן כוח". אחרי דבריו של ראלף בוגארט, שביקש, בשלב זה, שמעתי והלאה נקרא לו בוגי, פתח הנגבי שוב את הראדיו ושוב שמענו שירים והקשבנו להם. השמש המשיכה להתקדם מערבה.

בארבע וחמש דקות החליט קולמן להעביר את חוגת-התחנות לגלי-צה"ל, ומכיון שהשידור נקלט היטב החלטנו שאנו קרובים למקום-יישוב. בכל-אופן, על סף היציאה מן המדבר.

"אני רואה את המכוניות שמחליקות עליו עכשיו, על כביש חברון", נאנח הנגבי, "איזה יופי". הוא ניסה לעודד את עצמו ואותנו, וקשה לומר שלא הצליח בכך לפעמים.

"קר כאן בלילה?" שאלתי.

"במקרה הכי גרוע", אמר קולמן, "נשרוף את המכונית. לא תהיינה בעיות. זה קורה לפעמים".

"יפאניות בוערות טוב", צחק הנגבי, "נכון, בוגי?"

ראלף בוגארט רצה לומר משהו אבל באותו רגע נשמע מרחוק, מרחוק מאד, מטח-יריות. הקול היה עמום, אבל כולנו ידענו מה פירושו. "אל-פתח", אמר הנגבי.

"Shit", אמר ראלף בוגארט.

"בטח חיילים שמתאמנים בסביבה", אמר קולמן, "מאז המלחמה מתאמנים בכל מקום". והוא, כרגיל, צדק.

קודם שמענו את מנוע הג'יפ שלהם ורק אחר-כך הופיעו הם עצמם, צעירים יפים ומאובקים. נשקם היה שמוט על כתפיהם ברישול. הם היו ארבעה והקיפו אותנו מיד. "Beautiful boys", חייך ראלף בוגארט.

"מה העניינים?" שאל אחד מהם, כנראה מפקדם, אף שלא ענדו סימני-דרגה. "נתקענו", אמר קולמן, "הרדיאטור הלך".

"משוגעים", אמר חייל שני, שחרחר ונמוך קומה.

"מי זה נכנס עם 'סובארו' למקומות כאלה? בקושי קומאנדקאר עובר כאן". "משוגעים", אמר קולמן וחייד, "רק משוגעים".

כולנו חייכנו, הם ואנחנו.

"יש לכם מזל", אמר המפקד, בחור רזה וממוצע-קומה. "לא ראיתם מטרות-דמות בדרך?"

"לא", השיב הנגבי.

"אז מה ראיתם?" שאל המפקד. הוא לא התכוון לכך אולי, אבל היתה נימה של זילזול בקולו.

"ראינו נשר", אמר הנגבי.

"נשר?" שאל המפקד בפליאה, "אבל אין נשרים באיזור".

"אנחנו ראינו", אמר הנגבי.
 "זה היה רחם", אמר המפקד.
 "רחם? תמה קולמן, "מה פתאום רחם?"
 "אין נשרים באיזור", חזר החייל על דבריו. קולו היה נחוש והחלטי.
 "אבל אני ראיתי נשר", אמר קולמן. מבט קשה היה לו באמרו זאת.
 "אז מה זה רחם?" שאל הנגבי, שניסה לשווא להסתיר את האכזבה שבקולו.
 "הרחם", אמר המפקד בקול שליו, "הוא עוף דורס ממשפחת הנשרים. היה לו ראש קירח, צהבהב כזה?"
 "כן", אמר הנגבי, "בדיוק כזה. ראינו אותו מקרוב".
 "כמו שאמרת", חזר המפקד, "זה היה רחם. הוא עוזב את הארץ בתחילת החורף ושב עם האביב". הוא משך בכתפיו.
 "ממזר", אמר הנגבי והחיילים חייכו.
 "או.קיי.", אמר קולמן, "או.קיי."
 ראלף בוגארט העיף בי מבט שואל. העברית הזאת היתה קשה מדי בשבילו.
 "The eagle", אמרתי, "It's not an eagle".
 "So what is it?", שאל, אבל לא ידעתי איך לתרגם, והוא משך בכתפיו ואמר:
 "Never mind".
 "קיבלתם אישור לעלות על הדרך?" שאל המפקד.
 "לא", אמר קולמן.
 "מספרים", נאנח המפקד, "זה שטח-אש".
 שתקנו.
 "אני מציע שנתקשר עם יואב", אמר חייל אחד, "נשאל אותו מה לעשות".
 "מאה-אחוז", אמר המפקד.
 החייל גיגש לגיפ והפעיל מכשיר-קשר שהיה מוצב מאחור. הלכנו בעקבותיו.
 "אני חושש שלא תוכלו להמשיך", אמר המפקד, "תצטרכו לחזור אתנו".
 "אנחנו נמשיך", אמר קולמן ושוב היה מבט קשה בעיניו הבהירות, "רק תעזרו לנו לסתום את החור ברדיאטור".
 "נראה", אמר המפקד.
 "רותם אחד רותם אחד כאן שקמה כאן שקמה האם אתה שומע אותי? עבור".
 "שומע אותך טוב, שקמה. עבור", השיב קול אדיש ומתכתי מתוך המכשיר.
 "בודד צהוב אזרחי תקוע דרומית-מזרחית לח'רבת צחבא. מבקש להמשיך לנוע מערבה לכיוון תקוע. האם יש אישור האם יש אישור עבור".
 נשמע מעין חירחור במכשיר ואחר-כך היתה דממה קצרה.
 "הוא הולך לשאול", אמר החייל.
 "שקמה שקמה", בקע הקול המתכתי העייף ללא אזהרה, "יש אישור. תן לו להמשיך, רות סוף".
 "טוב", אמר המפקד, "אז מה עושים?"

"יש למישהו מסטיק?" שאל קולמן.
 "יש לך מסטיק, ג'ינג'י?" שאל המפקד את החייל השחרחר, נמוך-הקומה.
 "מזל שהפסקתי לעשן", חיידך החייל. הוא חיטט בכיס חולצתו, שלף משם חפיסה
 ירוקה והושיט אותה לקולמן.
 קולמן קילף את העטיפות ותחב את חמשת המסטיקים לפיו. כולגו הבטנו בו
 בחיידך והוא לעס במרץ.
 "מווו", געה הנגבי. אבל הוא היה פרה לא מוצלחת ביותר.
 החיילים צחקו.
 "תארגנו להם קצת מים בשביל הצעצוע הצהוב שלהם", אמר המפקד.
 קולמן רכן על ברכיו וגחן מתחת למנוע.
 "אני מקווה שזה יחזיק", אמר.
 "אם תזדרזו תשיגו את השמש ותגיעו לתקוע בעוד חצי שעה", אמר המפקד. "משם
 הדרך לכביש טובה וקצרה".
 אחד החיילים סחב ג'ריקאן מים מן הגיפ ושפך את תכנו לרדיאטור שלנו.
 הנגבי התניע. נכנסנו למכונית.
 "תודה רבה לכם", אמר קולמן.
 ראלף בוגארט קירב אצבע למצחו בהצדעה מרושלת.
 החיילים נופפו לנו לשלום.
 המשכנו מערבה.
 "נו", אמר קולמן והפנה מחצית גופו לאחור, "מה נשמע?" הנגבי הציץ גם הוא
 בחטף לאחור.
 ראלף בוגארט חיידך.
 "זה מזכיר לי את משחק הפינג-פונג האחרון שלכם", אמרתי, "שיחקת עם הנגבי
 ואני רציתי ששניכם תנצחו".
 קולמן חיידך.
 המכונית נסעה טוב.
 ככל שהתקדמנו מערבה השתפרה הדרך והגבעות היו נמוכות ומעוגלות יותר. לאחר
 שעברנו על-פני ח'רבת-צחבא יכול היה הנגבי לאחוז בהגה בקלילות ביד אחת.
 הדרך עברה במישטח ירקרק שנראה מעובד. ח'רבת-צחבא עצמה היתה יפה ומס-
 תורית וחשבתי שרק למענה כדאי היה לצאת לדרך אליה יצאנו. לא היו שם אהלים
 או בקתות אלא נקרות חצובות בסלע הלבן, למעלה על ההר, סמוך לקו-הרקע.
 בפתח הנקרות עמדו דמויות עוטות גלימות שחורות. הנגבי נופף להן לשלום,
 אבל הן לא השיבו לו.
 הרכס הירקרק היה מכוסה כולו עזי-הרים שחורות שלחכו בדומיה ממעט העשב
 שצמח בין הטרשים.
 ראלף בוגארט שרק מדי-פעם בהתפעלות, בעיקר כאשר חצתה הדרך את אחד
 העדרים. נקודות לבנות על צלע ההר החלו לנוע לפתע לעברנו. היו אלה כלבים

בהירים וחסונים והם נבחו וניסו להשיג אותנו בקטע של כמה מאות מטרים. לפני תקוע חצינו עוד ואדי אחד שאילץ אותנו לרדת כדי להקל על הצמיגים במגעם עם האבנים. רצנו לפני המכונית שנסעה באטיות וסילקנו מן הדרך את האבנים הגדולות. גללי-עזים שחורים דבקו לנעלינו. "הנה הכביש!" קרא הנגבי, "הנה הכביש". הוא התמשך למטה, במישור הירוק, אפור וישר כסרגל, כביש חברון. כשעלינו עליו הרגשנו כמה יכול האספלט הקשה להיות רך ונעים לפעמים. כמה טוב.

"מה שמרגיז אותי", אמר הנגבי, "זה שהנשר לא היה נשר".

"אני בטוח שזה היה נשר", אמר קולמן.

"מה זה חשוב", אמרתי.

ראלף בוגארט משך בכתפיו.

"למה אתה מתכוון?" שאל קולמן.

"זה מזכיר לי את האריות באפריקה", אמרתי.

"מה בקשר לאריות באפריקה?" שאל הנגבי.

"שום דבר מרתק", אמרתי, "פשוט כנשענו לשם סיפרו לי שהמקום שורץ אריות.

אבל כשהגענו, לא ראינו אפילו אחד מהם".

"כמה זמן נשארם שם?" שאל קולמן.

"חמישה חדשים", השבתי.

"ולא נתקלתם אף באחד מהם במשך חמישה חדשים?" שאל הנגבי.

"אפילו באחד לא", אמרתי.

"אם תשאל אותי", אמר הנגבי לאחר שתיקה ארוכה, "אין בכלל אריות באפריקה.

אם אתה במשך חמישה חדשים לא נתקלת אפילו באחד מהם, הכל כנראה אגדה".

אותה שעה היתה כבר בית-לחם מאחרינו. דהרנו צפונה לכיוון ירושלים, אליה

עמדנו להיכנס בכל רגע.

"הנגבי", חייך קולמן, "סע אל הבאר שבו הכרת את האמריקאי. נשתה שם משהו".

"לחיי הנשרים והאריות", אמרתי.

"בוגי", אמר הנגבי, שהקפיד לקרוא לידידו בשם זה, "נוסעים ל-Key Bar. יש שם

זמר יווני אחד שמחכה לך".

ראלף בוגארט חייך. הוא היה כבן שלושים, חסון מאד ושזוף, שער קצוץ בתספורת

צבאית ולגופו מכנסי-גינס מרופטים וחולצת-טריקו צהובה, שצבעה דהה זה-כבר.

בעיניו התכולות היה משהו בלתי-נתפס. אינני יודע על מה חשב באותו רגע, אבל

אני בטוח שהיה לו טוב.